

A HOLDALATTI MOZGALOM

Ebben a bükkösben történészek élnek.
Édes gyökerek után kutatnak egész nap,
este a tűz mellett isszák a levét,
és elmondják egymásnak a múltat.
Itt szabad, nem hallja senki.
Lent, a patak völgyben a fehérek sátrai.
Ők szőkék, kékszeműek, mint hajdan a görögök,
akik vizek mellett áldoztak isteneiknek,
mielőtt megjelentek a hordák.
Néha feljönnek a történészekhez,
együtt járnak az emlékezés táncát.
A zenészek odafönt, a fenyvesben laknak,
akit nem tört kerékbe a monoton népharag,
az hangszerével ide menekült, partizán lett.
Az erdőhatáron áll a költők tábora.
Lelki támaszpont, regényírók őrzik,
mondataik sorompók. Bűnük, hogy könyveikben
a nők nők, a férfiak férfiak, nép a nép. Néha
alászáll a csapat, hogy csatlakozzon a tánchoz.

Mindenki a fordulat napjáról suttog.
Nem tudni, mikor jön el, csak annyi biztos,
hogy egy fénylő reggelen majd a szívekben
dobütés, a szemekben vérző felhők,
a nagy tisztáson gyűlnek össze mind,
mohával tisztítják géppuskáikat,
páfrányszalmába rejtik a dinamitrudakat,
kibiztosítják a kézigránátokat,
és mint az igazság, megindulnak
a barbár városok felé.